

Joulupuu.

"Joulupuu on lakennettu, joulu on jo ovella. . ."

Omma heräsi keskellä yötä, hihkaisi ensi metallinkirkaalla lapsenäänellään "kuu seellä on taivaalla", möykytti sitten hetken pellavapäätänsä tyyntyä asten — sillä tavalla siitä näes tulee yntä kova kuin isä-Panunkin päästä — yntyi siten hyrisemään alussa lainattua tuttua joululaulua "Joulupuu. . ."

Tehän tiedätte kaikki mitä ja kuinka kauan siitä on puhuttu ja kuinka ennen kaikkea ovat siitä puhuneet, joten ei sitä sen enempää Joulua tulla jollotellee ja terve tuloa vain, tänään se jo oikeastaan on ovella ja pukinparta, joka jo pari kertaa on vilahtanut ovenraossa juuri silloin, kun lapset ovat olleet tuhmissa, pääsee täysin oikeuksiinsa ninsanoakseni. Muistuvatpa vain mieleen nekin aiat, jolloin Pukkitöimistön palveluksessa puumerkkikin hääri vanhaassa susiturkissaan, helmat pyörän peissä viipottaen, ryhmysauva tietä viittoen. . .

Niistä pukeista kerrotaan kaikenlaista, mutta väittäisin, että kaikki oikeat pukiit ovat hyviä pukkeja ja pahat pukiit ovat tekopukkeja. Onhan nim. sattunut, että pukkikin on joutunut tekemisiin vieranomaisten kanssa, kuten toivoltavasti sekin, joka kuuluu varastaneen meidän tilauspukkimme pukimet. Mutta paremmin kävi niiden entisten tiernapojkien. Tapaus sellaisenaan osoittaa mitenkä taantumuksellisesti tässä maassa joskus on suhtauduttu kulttuurellisia perinteitä vaalimaan nuorisoon. Uusi Suomi Herran vuonna 1896, joulukuun 28 päivänä, kertoo kuin seuraa:

"Tähtipoikia" poliisin käsiin. 1:sen joulupäivän illalla tallusteli eräs poika-lauma pitkin I. Viertotietä puettuina "tähtipojiksi." Päähenkilönä seurueessa

oli "kenraali" paperipolteineen ym. koristeineen. Kädessä iso "onnen tahti", laulun suurempi kuin "kenraali itse. Sitä paitsi oli muu joukko hienoissa paperipuvuissa. Kaikki olivat 12—14 v. ikäisiä. Vastaantuleva poliisi vei heidät konttoriinsa, jolla matkalla koko joukko pisti meneksi itkukuksi.

He siis vain olivat, nämä viattomat tähtipojat "hienoissa hepenissään", mutta sotivat paljaalla olemisellaan säädylisyyttä ja hyviä tapoja vastaan. Ouluunme, tiernapojkien, ainakin nykyseläisten, todellinen kotikaupunki, voinee sentään tällä linjalla vakuuttaa aina oleensa kulttuurikaupunki, niin paljon kuin käsitteestä muuten onkin kiisteltä. Mutta meiskaamista, sitä välttääkööt tiernapojat, sillä sitä ei edes valistunut poliisi siedä.

Kuvalla, joka julkaistaan yllä, ei ole tämän yksitvispuhelun kanssa mitään muuta tekemistä kuin että sekin liittyy jouluun. Se allekirjoitus on "pula-3 joulu". Vaikka meillä tällä hetkellä tilaa onkin "vapassa" eikä kalaa saa senkään vertaa kuin kuvassa, symbolisoi tämä kuitenkin aikakauttamme sikäli että tämän enempää ei oikeastaan kannattaisi ostaa, jos aikoisii pysyä todellisenä kunniallisena kansalaisena, joka maksaa veronsa, korkonsa, sähkönsä, puhelimensa, vekselinsä, jäsenmaksunsa —. Kuusi, jota kuvamme esittää, ei ole eräs niistä torilla myytävistä tuhannen ja hieman alle kuusista, vaan se eräs jonka kerran opiskeluaikanani löysin isäntäväen kylpyhuoneesta, jonne se edellisestä pikkujoulusta oli unohtunut. Ollapa se nyt. . .

Ei materialistista joulua!

Panun.

P.S. Luokkaa Arijoutsin "Ruotsalainen joulukertomus", jos joulunne tuntuu kovan kättäiseltä!